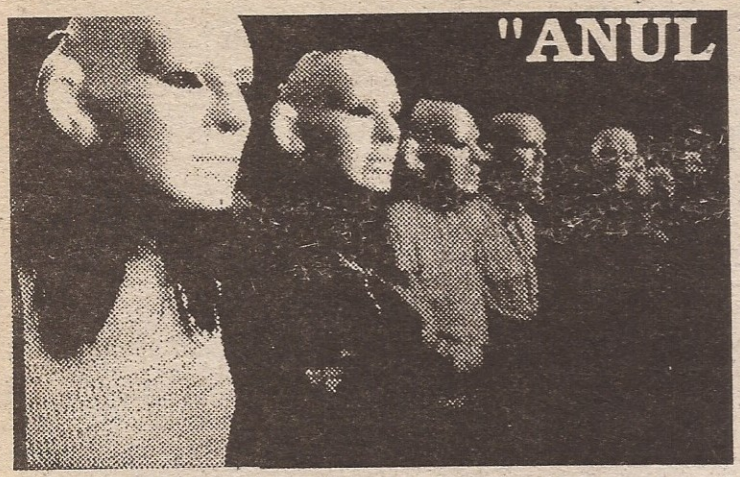

"ANUL TOLERANȚEI"

de Răzvan CODRESCU

În fond, creștinismul însuși este, fundamental, o religie a toleranței și Iisus Hristos rămâne, chiar și în ochii adversarilor Săi, cel mai tolerant personaj din istorie.

Ideea de toleranță este o obsesie a lumii moderne; ea a fost supralicitată mai ales de ideologia "iluministă" a secolului al XVIII-lea (cel încheiat în baia de sânge a revoluției franceze!) și stă în strânsă legătură cu alte idei-lozincă (în numele cărora s-au comis cele mai cumplite orori, "revoluționare" de două sute de ani încoace): libertate, egalitate, fraternitate, drepturile omului, democrație, umanitarism, laicism și altele asemenea. Cel mai mult s-a abuzat de acest cuvânt în secolul XX, care a fost, cu toate acestea, poate cel mai intolerant din istorie (secolul războaielor mondiale, al totalitarismului și al tuturor nihilismelor antitradiționaliste!).

Desigur că toleranța este un lucru bun, în principiu. Noi, ca popor ortodox și istoricește neagresiv, o știm poate mai bine decât alții, pentru că am fi practicat-o curent. Ajunge să reamintim că ortodoxia n-a cunoscut intoleranțele inchizitoriale ale Apusului sau că în România soarta minorităților etnice și religioase a fost de-a lungul istoriei mai blândă decât oriunde, poate mult mai blândă decât ar fi cerut-o interesele naționale (evreii o știu, deși nu se înduplecă s-o mărturisească decât cu jumătate de gură).

În fond, creștinismul însuși este, fundamental, o religie a toleranței și Iisus Hristos rămâne, chiar și în ochii adversarilor Săi, cel mai tolerant personaj din istorie.

Problema care se pune este alta: ce înțelegem exact prin "toleranță" și până unde se poate întinde aceasta? Căci toleranța în general este o noțiune prea vagă, irelevantă aproape, de vreme ce se poate aplica deopotrivă bunătății divine ca și .... "caselor de toelranță"!

Tolerant este Dumnezeu, și totuși a distrus Sodoma și Gomora. Tolerant este Hristos, și totuși a alungat cu biciul zarafii din templu. Toleranți sunt marii înduhovniciți, și totuși Sfântul Nicolae l-a pălmuit pe ereticul Arie în plin sinod ecumenic. Toleranța absolută nu este decât o idee abstractă, bună pentru uzul demagogic al politicienilor și declasaților.....

Toleranța evanghelică este rodul iubirii creștine. Ea poate fi întinsă până la iubirea de vrăjmași, până la întoarcerea obrazului, până la rugăciunea pentru cei ce te răstignesc. Ea este o virtute și o datorie individuală a fiecărui creștin, în împrejurări care privesc strict propria lui persoană. În astfel de cazuri, toleranța nu este un semn de slăbiciune, cum li se va părea unora, ci unul de răbdătoare și jertfelnică iubire - "dezbrăcarea de sine" pentru Dumnezeu și pentru semeni. Când însă nu mai sunt în joc interese sau valori individuale, ci intrese sau valori comunitare, lucrurile se judecă altfel. Așa se înțelege gestul lui Hristos (care apără cu biciul Templul comunității) sau gestul Sfântului Nicolae (care apără chiar și cu palma integritatea și puritatea comunității mistice a Bisericii). Așa se înțelege și războiul de apărare, naționalismul defensiv, corecția legală (mergând, la nevoie, până lapedeapsa cu moartea a infractorului, care este un microb social uneori incurabil). Intoleranța, când este expresie a necesității transindividuale, nu se opune iubirii. Când un părinte își pedepsește copilul neascultător, el nu o face din ură, ci tocmai din iubire. Când Dumnezeu însuși ne pedepsește pedagogic pentru păcatele noastre, El o face tocmai din iubire. Când cineva își apără familia, neamul sau credința, fie și cu arma în mână (cazul extrem în care au fost puși legionarii), o face tocmai din iubire și responsabilitate față de ***ordinea firească a lumii lui Dumnezeu.*** Cine nu iubește nimic pe lume, în afara propriei sale persoane, este indiferent la toate, și, din comoditate, "tolerant". O astfel de toleranță, generică și convențională, este mai degrabă o dezertare etică și un principiu dizolvant. Din nefericire, tocmai o astfel de formă absurdă de "toleranță" intră în vederile lumii moderne și "emancipate": fiecare să aibă dreptul de a-și face de cap, în numele unei libertăți anarhice.

O atare toleranță, ce se vrea fundamentată juridic (constituțional), este semnul unei lumi care nu mai are nimic sfânt în afară de capriciul individual, o lume care se macină lăuntric, în retorică goală ("limba de lemn" a internaționalismului "democratic") și în viciu legalizat (e la ordinea zilei, bunăoară, legiferarea homosexualității). O toleranță care distruge familia, morala socială, naționalitatea, Biserica - iată ceva ce nu poate fi nobil și sănătos!

Ca să nu mai vorbim de faptul că "toleranța" în discuție este adeseori doar un artificiu demagogic, de care cei puternici profită și pe care cei mai slabi îl trag. Cine și de ce a hotărît să decreteze anul 1995 drept "Anul toleranței"? La origine se află, toată lumea o știe, propaganda evreiască și masonică. Toleranța, în înțelesul ei viciat, așa cum este exaltată astăzi, paralizează reacția sănătoasă de conservare a valorilor tradiționale și expune națiunile unei disoluții perverse (biologice, morale și spirituale), ce amenință să le transforme în simple turme de manevră ale Ocultei mondiale.

Aducându-ni-se aminte de Holocaust (care rămâne, desigur, o mare tragedie, ce nu avea nevoie de proporțiile fanteziste ce i s-au dat), sunt culpabilizate retroactiv popoare întregi, în vreme ce evreii își revendică zgomotos și indecent un fel de monopol al suferinței istorice. Dar cât de "toleranți" sunt ei înșiși se vede din modul cum îi tratează de atâția ani pe arabii palestinieni și cum își țes răzbunările istorice, chiar și la o jumătate de veac de la prăbușirea "fascismelor" diabolizate!

Hotărît lucru, este ceva putred în acest "An al toleranței"! Și ar trebui să ne gândim mai serios că toleranța, în înțelesul ei necreștin și mistificator, poate fi chiar mai păgubitoare omenirii decât intoleranța însăși... S-ar cuveni să ne rugăm ca Dumnezeu să ne păzească atât de nebunia intoleranței oarbe, cât și de prostia toleranței necondiționate.